

Underbilag til Bilag 3.*Bilag til Skrivelse af 7. Februar 1946.***Bemærkninger til Forslag til Lov om Konfiskation af tysk og japansk Ejendom.**

Selv om der hersker Enighed om, at det er nødvendigt og rigtigt at lade Emigranter falde ind under Loven, saaledes at deres Forhold kan blive undersøgt i Henhold til Lovens Regler, hvorefter den i § 5 muliggjorte Fritagelse kan finde Sted, foreligger der visse praktiske Forhold, som gør det ønskeligt at indrømme de statsløse Emigranter, der tidligere har været tyske Statsborgere, en Særstilling.

Loven er ret kategorisk, idet al tysk Ejendom *konfiskeres*, indtil Fritagelse eventuelt kan finde Sted.

Efter § 19 er Emigranter forpligtet til straks at opgive deres Beholdning af kontante Penge til Kommissarius og *til at aflevere Pengene til ham.*

Efter § 3 og § 4, Stk. 1, konfiskeres hele Emigrantens Formue, herunder ikke alene Bank- og Sparekassetilgodehavender, men alt med Undtagelse af „Genstande, som i øvrigt hører til de vigtigste Livsfornødenheder eller er nødvendige for Udvøvelsen af den paagældendes Næringsvej“ — *men kun indenfor en samlet Værdi af 500 Kr.*

Efter § 4 sidste Stk. kan ingen her hjemmehørende Skyldner med frigørende Virkning betale noget Beløb eller foretage Levering af nogen Art til noget Retssubjekt som i § 2 nævnt (altsaa ogsaa Emigranter, hvis Sag endnu ikke er færdigbehandlet) eller til andre paa saadant Retssubjekts Vegne, *uanset hvilken Skyldgrund der foreligger.*

Dette er Lovens mest betydningsfulde Bestemmelser vedrørende Emigranterne.

Efter § 4 sidste Stk. kan en Arbejdsgiver ikke udbetale Gage eller Løn til en Emigrant med frigørende Virkning. Men selv om han gør det, skal Emigranten med det samme i Henhold til § 19 anmelde Pengene til Kommissarius og aflevere dem.

Resultatet vil være, at mange Hundrede Emigranter ikke vil være i Stand til at betale deres Livsfornødenheder, selv om de med Myndighedernes Tilladelse arbejder mod Betaling. Da de skal aflevere deres Pengebeholdninger og er afskaaret fra at benytte deres Banktilgodehavender, vil de bl. a. ikke kunne betale forfalden Husleje, hvilket meget let kan føre til, at de mister deres Lejlighed uden senere, naar de er blevet fritaget, at kunne faa den igen endsige en anden. Naar de ikke kan betale Skat, udsætter de sig for Udpantning, og ogsaa ved ikke at kunne betale andre for faldne Ydelser, f. Eks. Forsikringspræmier o. lign., kan der ske uoprettelig Skade for dem.

Emigranter, der driver selvstændig Forretning (nogle har Næringsbrev eller Grossererborgerskab), kan ikke videreføre den med 500 Kr. Deres Kunder maa ikke betale til Forretningen, hvad de skylder, men kun til Kommissarius.

Dette maa undgaas, og det vil ikke hjælpe, at man vil sige, at Sagen for Emigranternes Vedkommende skal blive fremskyndet saa meget som muligt. I Henhold til Bemærkningerne til § 5 regnes der med, at der er 8 000 Tyskere og statsløse tyske Emigranter her i Landet, fra hvilke der maa regnes med Ansøgninger om Dispensation. (Udkastet S. 13). Selv om der maaske kun vil fremkomme f. Eks. ca. 3 000 Ansøgninger fra Hovedpersoner, maa man være forberedt paa, at disse Ansøgninger vil indgaa i den første Uge efter Lovens Ikrafttræden, og i øvrigt saa snart de Skemaer foreligger, som skal benyttes til Grundlag for Ansøgningernes Behandling (Udkast S. 13). Herefter skal Ansøgningerne behandles,